

WIMS DOCHTERS WERD GEDOOD
DOOR HAAR EX

‘Ze geloofde niet dat hij haar iets zou aandoen’

Sanne (31) werd in koelen bloede vermoord door haar ex-partner Frank, die daarna de hand aan zichzelf sloeg. Vader Wim (59) vond hen. Nu rijdt hij met een speciale vrachtwagen rond om aandacht te vragen voor femicide. **“Mijn dochter kan ik niet meer redden, maar een ander misschien wel.”**

Wim: “Niet lang nadat het gebeurd was, waren mijn vrouw Monique en ik op vakantie in Spanje. Mijn hoofd stond er niet naar, maar de reis was al geboekt en we moesten er even uit. Daar zag ik opeens een bus rijden met FEMICIDE erop. Ik besepte dat ik die term eigenlijk niet kende voordat Sanne werd vermoord. In Spanje is het probleem veel bekender, mede door dit soort acties. Wij runnen een transportbedrijf en onze vrachtwagens rijden door heel Europa, dus het leek me mooi om ook zoiets te doen. In samenwerking met stichting Open Mind lukte het me om een oplegger te maken met ‘femicide’ erop en twee portretten van slachtoffers. Niet Sannes gezicht, dat vond ik te moeilijk. Al snel werd ik benaderd door een filmmaatschappij die vroeg of ze een korte film over dit onderwerp in mijn vrachtwagen mochten afspelen. Inmiddels heeft de ‘vrachtwagenbioscoop’ al op talloze plaatsen in Nederland gestaan. In het begin vond ik het moeilijk om zelf te rijden, maar nu doe ik het graag. Vooral vanwege de gesprekken die naderhand ontstaan. Er zijn altijd wel mensen die na het zien van de film blijven rondrentelen. Dan spreek ik hen aan, want andersom durven ze het vaak niet. Meestal zijn het omstanders die zich zorgen maken over een familielid of vriendin. Ik hoor meestal al snel of die zorgen terecht zijn, daar heb ik voelsprietten voor ontwikkeld. Toch denken mensen vaak dat ze

zich beter niet kunnen bemoeien met de relatie. Dat werd destijds ook tegen ons gezegd...”

Twee keer zo oud

“Sanne en ik hadden een bijzondere band. Ze ging vaak met me mee als ik voor mijn werk naar het buitenland moest. Als puber was ze wel opstandig, zeker toen haar moeder en ik gingen scheiden. Ze was behoorlijk wild, had de ene keer een vriendje en dan weer een vriendinnetje. Dus toen ze op haar achttiende zei: ‘Pap, ik moet je iets vertellen’ was ik op alles voorbereid. Ze bleek verliefd op een motoragent die twee keer zo oud was als zij. Ik vertelde haar over de nadelen van een relatie met zoveel leeftijdsverschil,

Nieuwsbericht

Nederland telt het hoogste aantal vrouwenmoorden

Elke 8 dagen wordt er in Nederland een vrouw vermoord. Bij bijna 60 procent is een (ex-)partner de vermoedelijke dader en bij vrouwen tussen de 20 en 60 jaar is dit zelfs 70 procent. Meestal vindt de moord plaats rond het moment waarop de vrouw besluit uit de relatie te stappen. Over het algemeen worden er in Nederland veel meer mannen dan vrouwen vermoord, maar vrouwen zijn onevenredig vaak slachtoffer van een gewelddadige (voormalig) partner of een familielid. Van alle landen in Europa heeft Nederland in verhouding de meeste gevallen van femicide. Om aandacht voor dit probleem te vragen, organiseert Stichting Open Mind de reizende expositie FEMICIDE. Daarin worden de verhalen van 13 slachtoffers verteld door hun nabestaanden. Kijk voor de data en locaties op Stichtingopenmind.nl/femicide. Hier vind je ook de momenten waarop de vrachtwagenbioscoop van Wim Hertgers te bezoeken is, met daarin de film *Het ligt aan mij*. Op de website vind je verder ook veel informatie over femicide in het algemeen, van een uitleg van de rode vlaggen in een relatie tot tips en adviezen voor slachtoffers, omstanders en professionals.

Bronnen: CBS, Atria

Wim en zijn vrouw Monique bij de speciale 'vrachtwagenbioscoop'

‘Ook tegen ons werd gezegd: je kunt je beter niet met de relatie bemoeien...’

wat kun je verder doen als vader? Daarbij wekte zijn baan bij de politie toch ook bij mij een soort vertrouwen. Binnen twee maanden woonden ze al samen. Datzelfde jaar trouwde ik met Monique en om ons nieuwe, samengestelde gezin te vieren, namen we alle kinderen met aanhang mee op huwelijksreis naar Amerika. Midden in de Grand Canyon ging Frank opeens op zijn knieën voor Sanne. Natuurlijk zegt zo'n meisje dan geen nee. Naderhand heb ik hem apart genomen: moest dat nu zo snel? Ze was nog veel te jong!”

Het begint met isolatie

“Ik vond hem een graftak, maar probeerde dat bewust niet te duidelijk te laten merken en besloot mijn dochter te steunen in haar besluit om te trouwen. Ook steunde ik haar toen ze een aantal jaar later opeens met de mededeling kwam dat ze schoonheidsspecialiste werd. Sanne was een stoere, ze deed aan kickboksen en motorrijden en werkte altijd met veel plezier bij de bewaking in een tbs-kliniek. Toen de kliniek sloot, wilde ze eigenlijk solliciteren bij het gevangentransport, maar Frank overtuigde haar om een salon aan huis te beginnen. Dat gefriemel was echt niks voor haar en inmiddels weten we ook dat ze het verschrikkelijk vond. In een mail aan Frank die ik op haar laptop vond, schreef ze dat ze vijf jaar lang geprobeerd heeft om te stoppen, maar hij manipuleerde haar steeds zo dat ze toch doorging. In die jaren hadden we eerlijk gezegd niet heel veel contact, doordat Sanne zich steeds verder terugtrok. ‘Ze had niet zoveel met familie’, beweerde Frank. Ook haar neefje en nichtje zag ze nauwelijks. Na haar dood vond ik bij haar op zolder allemaal afgedrukte familiefoto's, verstopt tussen de kerstspullen, waar hij ze niet zou vinden. Veel relaties die eindigen in femicide, beginnen met isolatie. Sanne had altijd heel veel vrienden, maar ze zag niemand meer. Achteraf hoorden we dat mensen in het dorp Frank ‘de schaduw van Sanne’ noemden, omdat hij haar nooit alleen ergens naartoe liet gaan. De laatste jaren begonnen ons steeds meer dingen op te vallen. >

Sanne zei bijvoorbeeld dat haar bedrijfje niet goed liep, terwijl ze meer dan vijftig uur per week werkte. Ik bood aan om mijn boekhouder ernaar te laten kijken, maar dat wilde Frank niet. Achteraf zag ik op de bankafschriften dat elke keer als er duizend euro op de rekening stond, hij dat cash pinde. Sanne zelf had niet eens haar eigen bankpassen, die had hij afgepakt. Ze kreeg geld om boodschappen te doen, maar dat moest zo goedkoop mogelijk. Ze werd steeds stiller en magerder. Ik weet nog dat we met z'n allen uit eten gingen en ze wat gebakken aardappelen op haar bord schepte. 'Zou je dat nou wel doen?' zei Frank, en Sanne legde ze meteen terug. Ik keek hem aan en heb die aardappelen weer op haar bord gelegd. Met nog wat extra erbij. Achteraf vertelde ze ons dat hij haar altijd in haar knie kneep als ze naar zijn idee te veel at."

Compleet afhankelijk

"Beetje bij beetje werd Sanne gelukkig opener naar mij en Monique, ze gaf toe dat de relatie niet goed ging. Dus toen ze me op een dag huilend opbelde en vroeg of ik haar kwam halen, hebben we meteen het logeerbed opgemaakt. Ze vertelde dat ze baalde dat ze compleet afhankelijk van Frank was en dat ze vaak gedwongen werd om seks te hebben. Dat pikte ze niet meer. Omdat ik hem toen al niet vertrouwde, heb ik buiten gewacht toen ze de relatie verbrak, zodat ze meteen mee naar huis kon. We regelden een eigen appartementje in Winterswijk en gaven haar geld en vervoer – Frank had namelijk nog steeds haar bankpas en auto. De maanden erna zagen we eindelijk weer een beetje de oude Sanne terugkomen. Ze kon weer lachen, ging weer dingen ondernemen. Tijdens een tripje naar Engeland maakte ze vriendinnen en ontmoette ze een jongen voor wie ze gevoelens kreeg. Frank accepteerde dat niet, hij zocht nog steeds dagelijks contact.

Zo ook die bewuste zondag 8 oktober 2023. We hadden die avond om zes uur afgesproken met Sanne in het restaurant tegenover haar appartement. Die middag was ik er al even langsgereden en had ik Franks auto zien staan. Toen die 's avonds nóg niet weg was, zat het me niet lekker en besloot ik te gaan kijken. Sanne nam haar telefoon niet op en ook op de deurbel werd niet gereageerd. Door het glas van de voordeur kon ik zien dat het konijnenhok scheef in de gang stond, dat vond ik vreemd. Voorzichtig duwde ik het slaapkamerraam open, dat op een kier stond. Ik schrok meteen zo erg dat ik achterover tuimelde. Sanne lag op bed met haar rug naar me toe, Frank half over haar heen. Er was heel veel bloed. Tegen Monique, die kwam aanrennen, riep ik: 'Ze is vermoord!' De politie kwam meteen, maar dat waren collega's van Frank. Een van hen zei dat het zo'n aardige

'Frank accepteerde de breuk niet, hij zocht dagelijks contact met Sanne'

vent was. Ik werd zó boos! Op het bureau werden we ook nog eens samen in een ruimte gezet met de ouders van Frank. 'Ik denk dat ze er samen een einde aan hebben gemaakt', zei die vader. 'Nee, dat gedrocht van jullie heeft mijn dochter vermoord!' riep ik. Daarna zijn Monique en ik allebei verhoord, maar het was overduidelijk dat Frank onze dochter en zichzelf met een broodmes uit de keuken heeft gedood. Ons was beloofd dat er grootschalig onderzoek zou komen, maar dat is nooit gebeurd. Omdat de dader dood is en er dus geen strafzaak komt, wordt dat als overbodig gezien. Er is zelfs geen sectie gepleegd op haar lichaam, terwijl wij graag hadden

WIM: 'Het geeft mij energie en kracht om met mijn vrachtauto femicide onder de aandacht te brengen'

geweten of ze bijvoorbeeld gedrogeerd was of seksueel misbruikt. 'Hebben nabestaanden dan geen recht op antwoorden?' vroeg ik. Maar volgens de wet hoeft dat blijkbaar niet.

Er zijn veel dingen gebeurd waar ik met mijn hoofd niet bij kan. Omdat Frank en Sanne nog getrouwd waren en hij op papier de langstlevende is, ging de hele erfenis naar zijn ouders. En doordat zij die meteen accepteerden, mocht ik eigenlijk niet eens meer haar persoonlijke spullen uit het huis halen. Uiteraard heb ik dat wel gedaan. Ze heeft al die jaren onder het juk van die man geleefd en dan nam hij haar ook dit nog eens af? Na veel getouwtrek hebben we de erfenis alsnog gekregen. Het is Sannes geld, dus het staat op een aparte rekening en we gebruiken het voor onze strijd tegen femicide. In de toekomst gaat de wet waarschijnlijk worden aangepast, zodat de erfenis in het geval van partnermoord naar de familie van het slachtoffer gaat. Zo zijn er nog veel meer veranderingen nodig. De moord op Sanne staat bijvoorbeeld niet als femicide geregistreerd, omdat er geen rechterlijke uitspraak is geweest. Ook zijn er veel zaken waarbij sprake is van intieme terreur, of waarbij een vrouw uit

wanhoop over de relatie zelfmoord pleegt. Als de overheid ook al die doden zou meetellen als femicide, zijn de cijfers dus nog veel hoger.

Ik zou graag willen dat dit verandert, maar het is vooral mijn missie geworden om de gevaren van dergelijke relaties onder de aandacht te brengen. Ouders waarschuwen hun kind voor wat er in donkere steegjes gebeurt, maar je kunt beter waarschuwen voor wat er achter de voordeur gebeurt! Er zijn veel rode vlaggen in een relatie die je kunt herkennen, zoals isolatie, het niet durven spreken in het bijzijn van de partner, extreme angst, gedwongen seks, stalking en doodsb bedreigingen. Op het moment dat de vrouw de relatie beëindigt, wordt de partner vaak pas écht gevaarlijk, omdat dan zijn macht verdwijnt. Helaas zijn de slachtoffers vaak zo in de ban van die man, dat ze het zelf niet zien. Twee weken voor haar dood zei ik nog tegen Sanne dat Frank weleens gewelddadig kon worden, maar toen zei ze: 'Het is een zachtgekookt ei, hij zou me nooit wat aandoen.' Dat geloofde ze echt, anders had ze hem die zondagochtend nooit binnengelaten. Er stond een bos rozen in de kamer, die hij had meegebracht. De bloem van de liefde? Zo kunnen wij het nooit meer zien."

Overleven

"Het beeld van hoe ik Sanne vond, krijg ik nooit meer van mijn netvlies. Slapen gaat nog steeds slecht, ik zit meer aan de keukentafel dan dat ik in bed lig. Ook heb ik last van geheugen- en concentratieproblemen. Leven is overleven geworden. Het wordt nooit meer zoals het was, maar ik merk wel dat het mij energie en kracht geeft om met mijn vrachtauto femicide onder de aandacht te brengen en daarover met mensen in gesprek te gaan. Het is nu al meermaals gebeurd dat we achteraf hoorden dat een vrouw door onze adviezen uit de situatie gered kon worden. Daarom ben ik bewust heel open over wat er met Sanne is gebeurd. Want als ik destijds de rode vlaggen had gekend, had ik het misschien wél gezien. Of ik het dan had kunnen voorkomen? Misschien niet, maar ik wil graag hopen van wel. Mijn dochter kan ik niet meer redden, maar een ander misschien wel..."